

fra Forældre, Høgtefælle, Søstende eller Børn, saa og Livrente, Overlevelsesrente, Klosterhøving, Attest og deslige, erhvervet som Gave fra Forældre, Høgtefælle, Søstende eller Børn; endvidere en vis Del af den af Nyderen selv erhvervede Livrente. Der sigtes ikke herved til Ydelse til Børn, der ere økonomisk afhængige af Familieoverhovedet; disse skulle efter Lovens § 7, første Stykke, ikke svare Indkomstskat af den Hjælp, som gives dem. Men naar disse altsaa ikke falde ind under § 5 e., ses der ingen Tøje til at fritage andre selvstændige Personer for at svare Indkomstskat af den Indtægt, som de oppebære, selv om denne hidrører fra Gaver, Overlevelsesrente, Hævning osv. af den i litra e. og i Paragraffens sidste Stykke nævnte Art. Disse Bestemmelser foreslaas derfor udeladte ved Vædringsforslag Nr. 5.

Vædringsforslagene Nr. 9 og 11 angaar Selvangivelsespligten. Dette Forhold er foreslaaet ordnet paa samme Maade som det er slet ved Loven af 1ste April 1887 § 6 for Kjøbenhavn, hvorefter den, der ikke har gjort Selvangivelse, ikke kan forlange Forandring for en Ansættelse af $\frac{1}{8}$ over den virkelige Indtægt, idet man dog her foreslaar Brøken sat til $\frac{1}{4}$. At gaa saa vidt, som i § 40 foreslaaet, at Indsigelse slet ikke kan gøres, selv om Ansættelsen kan godtgøres at være langt fejlagtigere, synes hverken nødvendigt eller berettiget. Flertallet stiller derfor Forslag om den fornødne Forandring i saa Henseende i § 23 og i § 40. — Man foreslaar derhos af § 23 udeladt Bestemmelsen om at stille de mindre Skattebydere forskelligt fra andre paa dette Punkt.

Vædringsforslaget Nr. 12 indeholder en formentlig fornøden Straffebestemmelse med Hensyn til de i Loven indeholdte Forbud mod visse Offentliggørelser.

Endelig stilles under Nr. 13 Forslag sigtende til at sikre, at de fire af Regeringen samtidig fremlagte Skattelove samtidig gennemføres.

Mindretallet (Bojsen, Madsen-Mygdal, Chr. Nielsen, S. Rasmussen og Sørensen-Egaa) kan ogsaa for sit Vedkommende i alt væsentligt henholde sig til de Bemærkninger,

der af et Mindretal i Fjor bleve fremsatte i den til Landstinget afgivne Beretning om den foreliggende Sags Behandling i det den Gang nedsatte Udvalg. Mindretallet kan dernæst fuldt ud slutte sig til begge de forannævnte Lovforslag, der maa betragtes som Frugten af en med temmelig Enstemmighed opnaaet Overenskomst for 2 Aar siden mellem den daværende Regering og det andet Ting, tilvejebragt ved Smøbekommenhed fra forskellig Side. Som Følge heraf kan Mindretallet indskrænke sig til ganske enkelte Bemærkninger.

Medens enkelte af Flertallets Vædringsforslag ere af en saadan Bestaffenhed, at de ikke berede særlige Vanskeligheder med Hensyn til Sagens videre Behandling, saa er der paa den anden Side adskillige af de af Flertallet opstillede Vædringer, hvis Fastholden efter Mindretallets Formening vil umuliggøre Gennemførelsen af begge de omhandlede Lovforslag.

Fra Flertallets Side har man hidtil hævdet, at begge Skattelovene skulde gøres afhængige af samtidig Vedtagelse af 2 andre Lovforslag: om Toldafgifterne og om forhøjet Brændevinsbeskatning. Denne Sammenkobling, som Mindretallet i og for sig er imod, udvides nu til at omfatte en femte Sag, nemlig Ordningen af den personlige Kommuneskat. Mindretallet tror ikke, at denne store Sag, paa hvis Gennemførelse der er arbejdet forgæves i en længere Række af Aar, nu lader sig afgøre saa at sige ved et Par Pennestrøg i Forbindelse med en anden Lov, og da navnlig ikke paa den af Flertallet foreslaaede Maade.

I Lovforslaget om en Indkomst- og Formueskat foreslaar Flertallet, at Formueskatten udelades og delvis erstattes med en Skat paa de egentlige Kapitalindtægter. Mindretallet anser det for uretfærdigt at regne Indtægt af personlig Virksomhed lig med Formueindtægt, saaledes at disse Indtægtskilder bestattes efter samme Maalestok. En Tillægsstat paa den egentlige Kapital kan ikke raade Bod herpaa i nogen væsentlig Grad, da en større eller maaste den største Del af Formuen lades uberørt af denne Tillægsstat. Mindretallet er derfor ogsaa